

15/08/2012
כ"ז אב תשע"ב

לטוס עם נשרים באלסקה – פרק שישי
היום השמיני והתשיעי במסע (ימים ד' וה' בלוח המצוי)

המסלול הדרומי

בוקר חדש הפציע על היתושים של איגוויג ועבדכם הופרע בחפיפה החמישית של פדחתו המלבנה, (כזכור מסוף הפרק הקודם). המראנו זריז אחרי שפסענו הלוך ושוב לאורך המסלול ופינינו אותו ממכשולים (בעיקר עצים חדים שכל שאיפתם היא לפנצ'ר איזה גלגל "טונדרה" של קאב).

טסנו דרומה לנקודה הדרומית והמרוחקת ביותר מנמל הבית בווסילה. מזג האוויר עדיין חייך אלינו, (כזה חיוך רחב כמו בפרסומת למשחת שיניים). נחתנו לתדלוק בנאקנק לאורך הנהר (יישוב הקרוב לעיר "ביג סלומון"). הנוף בדרך יפיפה אבל אינו מרמז על הבאות.

שדה התעופה של נְאָקְנֶק מוּזֶר. שדה מרכזי שבו מסלולים גדולים וסלולים וניצב להם מסלול עפר רחב. כמובן שעל מסלול זה נחתנו והסענו להנגר שנמצא ליד המסלול הסלול וליד נקודת התדלוק. לצידי המסלול מפוזרים מטוסים בינות העצים הירקרקים. מראה מוזר שלא ראיתי כמותו. במקום לחנות בהנגר תוקעים את המטוס צמוד לעץ ולשיחים (דומה לחניית הלילה שעשינו בלילה האחרון באליאמנה שבה קשרנו את המטוסים לעצים...).

**פיינל
לנְאָקְנֶק**

**המטוסים בנְאָקְנֶק חבויים בין העצים לצידי המסלול
הבלתי סלול (1)**

המטוסים בנאקנק חבויים בין העצים לצידי המסלול הבלתי סלול (2)

הגיע הזמן לתיקונים, למילוי מאגרי המזון לקראת הסיבוב הדרומי, ולהטענת בטננו המשתפלת בארוחת בוקר כדת וכדין ללא היתושים. לו נתבקשתי להגדיר את ארוחת הבוקר המשופרת והטעימה ביותר במסע (למעט ארוחת הבוקר בשטח בניצוח השותפות גיי את ראובן ובהעדרם של היתושים, כמו זו בקאבין בפיבין), הייתה ארוחת בוקר זו זוכה ללא ספק בבכורה [או כמו שהעירו לי חברים שהינם אניני טעם ממני, (לא חוכמה גדולה), שזו פונקציה של מצב הרעב...].

לא לארוחת הבוקר הזו התכוונתי

ראובן מתקן חור בהגה הגובה בנאקנק, כשהופיע המפקח של ה-CAA.

בעוד אנחנו מתגודדים סביב המטוסים מול ההאנגר, איש איש בעיסוקיו, הופיע איש לבוש במדים חגיגיים וכולו שמחה לפגוש מישהו להחליף איתו מילה. התעניין מה אנחנו עושים ומיהם ארבעת הקאבים שנחתו פה פתאום. התעניין איפה היינו ואז התעניין באופן מיוחד בעבודתו של ראובן. "זו כבר לא סקרנות סתם", חשבת, "אולי גם הוא רוצה לגנוב אותו לאיזה מפעל שיפוף קאבים מחורבים?". (תסמונת הפַּרְנוּיָה המתקדמת)¹. האיש ניסה להבין אם מה שראובן עושה להגה הגובה זה "תיקון זמני" (Temporary Repair). ראובן (אולי בגלל שהוא למד לטוס בארה"ב ורק אז הסב את רישונו לישראל) התעקש איתו שהוא רק מדביק ומחזיק את ההגה (איזה חתך קל בבד שלא יתפתח לקרע רציני). ואז האיש הציג עצמו (בליווי תעודות) כמפקח מטעם ה-CAA. המפקח ארגן לעצמו ביקור באלסקה (מיד זיהינו שהוא לא מקומי...). כשהבין שראובן מטיס את המטוסים, למרות שהוא אינו בעל המטוס, הרי עצם העובדה שהוא שכר את המטוס, מקנה לו את זכות תיקון ותחזוק המטוס. ראה אדון מפקח שעם ראובן לא ילך לו, בעיקר שבינתיים גם גיי חזר לתמונה, הסתובב קצת, ועבר להתעלק על ערן. גילה שערן הגיע במטוס המטען (יעני לבד). תאמינו או לא, המפקח ביקש לראות רישיון טיס אמריקאי ובדיקות רפואיות בתוקף. ערן בגבורה הציג בפניו את המיסמכולוגיה, ואז המפקח חקר למה הוא נותן לראובן לעבוד לו על המטוס. "כי הוא מהנדס", השיב ערן ובוזה תמה הסאגה (למיטב ידיעתנו, כמובן). לא הייתי מפרט אפיזודה זו לולא מספר נקודות. עד אותו הרגע לא חשבת שיש צורך ברישיון טיס באלסקה, מספיק מדריך (אבל אולי זה לא תופס לזרים). האיש היה מנומס וחביב באופן קיצוני (בתותחנים קראנו לטיפוסים כאלו, "זונה מחייכת"). ודבר אחרון, המפקח היה האדם הזר האחרון שלא מן החבורה, שנקרה בדרכנו ביומיים הבאים....המטוסים תוקנו, שופצו, חוזקו ואובטחו והמשכנו בדרכנו לשמורת קאטאמאי ולדרום.

¹ פַּרְנוּיָה (בכתיב לועזי: Paranoia) היא מצב פסיכוטי, מלווה בפחד, חרדה ומחשבות שווא, שבו חש האדם כי הוא נרדף, אף על פי שאין לכך ביסוס במציאות

במדריכי התיירות כתוב ששמורת קאטאמאי מן היפות בעולם ואכן לא הגזימו, וגם האזור הגעשי טומן בחובו יופי מרהיב עין. מאחר וכל מילותיי דלות ביחס למה שראו עיניי אני מעביר את זכות הדיבור לתמונות, ופה ושם אשרבב הסברים.

הרכב הצוותים ממש התאים לי (אחרי צלקות יום הטיסות הארוך של אתמול²). ערן במטוס המטען, ראובן זכה לטוס לראשונה עם יואב, צביקה ויורם, וכמובן, עבדכם עם גי'י.

Katmai's The Ten Thousand Smokes

² מה שלא מנע ממני לשוב ולשמוח לקראתו ביום המחרת כשהוא שובץ במושב האחורי ללג אליאמנה – אנקוראג!

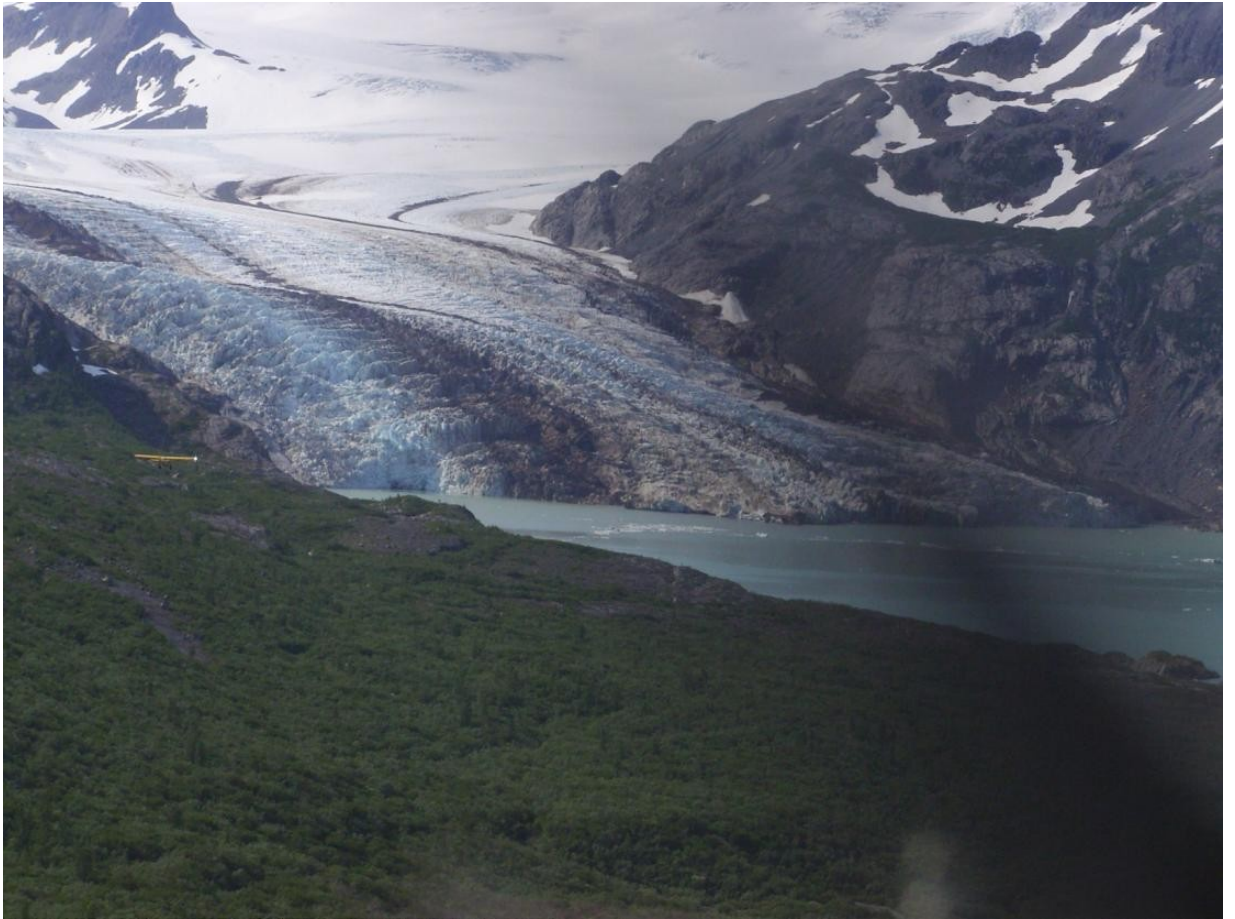
לא ציינתי שְנֵאָקְנֵק שוכנת בפתח של מפרץ בריסטול שהינו חלק מים ברינג. ולמה ציינתי זאת?! כיון שמשם חצינו את הלשון היבשתית הגדולה של אלסקה ממערב למזרח וקצת דרומה עד לאוקיאנוס השקט (אל תתרגשו כולו כמעט שעתיים), ובדרכנו חצינו את שרשרת ההרים לרבות הרי הגעש שעוברים לאורך רצועת היבשה ובסמוך לאחד האגמים הגדולים שבאלסקה [וכמובן עמק 10,000 העשנים (Smokes)]. מומלץ להציץ פעם נוספת במפה שבעמוד הראשון.

Katmai Lakes

Two Lava Rivers (Katmai)

במסע לאורך החוף (הרי שלג שמגיעים עד המים) פגשנו יותר בע"ח מאשר בכל המסע. זה החל עם להקת לווייתנים (שגם היא נתגלתה בעיני הנץ של יורם...) שקפצה לקראתנו ונפנפה בזנבה בהתרגשות (לא כל יום רואים 4 קאבים מתרגלים תקיפה מעל המים...) ואחד הלווייתנים חירבן מרוב התרגשות כשזנבו מורם. חוויה מרגשת. (צילומים בהמשך, מטעמי עריכה...). קצת צפונה לאורך החוף פגשנו דובים ועוד דובים ועוד דובים. הירוק שבין החוף וההרים המושלגים משמאלנו, על רקע הים מצד ימין, זה פשוט מראה משובב נפש.

Point Douglas

הגענו לנקודת דוגלאס ו"כבר זמן לשון" ³. גיי ואני בחרנו לשון בולטת בים כמקום לנחיתה ולחנייה. קרוב יותר לחוף ראינו אוהל בודד של טיילים אך בניגוד לארצנו שבה נדחקים אחד ליד השני, באלסקה מתרחקים מה שיותר, ולכן נכנסנו עוד יותר עמוק לכיוון הים. בחירת משטח הנחיתה לא הייתה מי יודע מה, אולי הצללים? הבהובי המים? ושאר תירוצים מנעו מאיתנו לנחות במקום המיטבי. יורם וצביקה תפסו עצמאות (אחרי שדיווחו בקשר המבנה שיש להם מקום משובח..). ונחתו בצידה השני של לשון הים במקום הרבה יותר נקי ממכשולים, ואילו יואב וראובן הצליחו לנחות בול על בול עץ (בעצם, כלומר אולי, ויכול להיות שזה קרה בכלל בהסעה) ופנצ'רו גלגל ראשי. על החוף נמצאו עקבות דובים כך שמיד נכנסתי לכוננות ספיגה.

עוד לא נדמה המיית המנועים (ככה תמיד היו מתארים את זה בתיאורי הטנקים...) וכבר כל הצוות נכנס לפעלתנות יתר (ואף שאנון לא באה להציע לנו מקלט). מיד הורם המטוס ונתקע כלונס מתחת לכנף (הסירו דאגה מלבכם, בנקודה המוקשחת...), פורק הגלגל, הוקמו אוהלים, נפתחו השולחנות וכורסאות הנוח, וסבבה על חוף. (משום מה, לא נעים להגיד למה, הזכיר לי קצת תרגולת פרישת זחל בטנק שרמן....).

³ כשהשוטרים כמעט תפשו את הגנב, היה קולה של אימא רץ בתחנוניו, הביתה בוא לארוחה, כבר מאוחר, כבר זמן לישון, צריך לקום מחר... "השיר "פנס בודד" של גורי את ארגוב בביצוע הגשש..."

הכנת הקורה לתמיכת הכנף לצורך תיקון הפנצ'ר

Fixing Flat Tire

בדיעבד זה היה הערב האחרון שלנו בשטח. לילה שמיני במסע וכך נראה צוות מאומן (כמו רבי נחמן מאומן). "הצוות נמצא כשיר לקבלת אות הלוחם...". במהלך הערב היו ספורי גייי והבלדות שלו במיטבם.

ג'יי בהופעה אופיינית

A Typical Evening at Point Douglas

מצד אחד הרים מושלגים ומצד שני ים וצוקים מתמרים שבולמים את הרוח (רוב הזמן). בבוקר כשירם רצה לקפל את האוהל של ראובן שלא היה קשור, האוהל התחיל לברוח. הונצח בסרט שנראה כלקוח מקומדיה טובה. כל פעם שהוא התקרב לאוהל, האוהל התעופף...).

בוקר חדש הפציע בפינת אלוהים הקטנה. היום הלפני האחרון במסענו החל. בבוקר כשיורם התעורר לצרכיו וכל היתר נמים את שנתם הוא גילה זוג דובים מעבר לתעלת המים. הוא העיר את גייו ואת צביקה שיחד עמדו וחזו בדובים. הדובים, משום מה, לא גילו בהם עניין רב, הסתכלו עליהם ובחנו אותם, וכנראה שראו שסעודה דשנה לא תצא להם מכך, או שסברו שאלו שלושה בריונים שלא כדאי להתעסק איתם, וטיפסו על הצוקים התלולים (30-40 מטר גובה) ונעלמו. אני חזיתי רק בעקבותיהם על החוף והחלטתי לא לקחת סיכונים ולהתאפק עוד יום...

עקבות הדובים בחול...

אני לא אוהב את הימים "שלפני אחרונים", לא בטיולים, לא בראלים תעופתיים, ואפילו לא במגרש הביתי של ניסויי טיסה אינטנסיביים (ומאחר ויש לי כל כך הרבה מה לספר להמשך, אני מתאפק ולא משתף אתכם בחוויות נוסטלגיות של ציפור בחופה, מעבר גבול לירדן או להבדיל, שן שנפלה לי בערב האחרון בעדנה בתורכיה...). מאז התדלוק בנקנאק טסנו קצת יותר משעתיים, מה שמביא אותנו למצוקה יחסית בלג הבא לאיליאמנה.

ההמראה מנקודת דוגלס מרתקת. סוף סוף ניתנה לנו ההזדמנות להמריא גם ממסלול עם שיפוע צד לא מבוטל. בבוקר השתוממתי לראות רצועת חוף רחבה ויפה ללא מכשולים משתרעת לידנו. איך, ריבונו של עולם, לא ראיתי אותה לפני כן?! מה הפלא?! היא הייתה מכוסה מים ואילו בבוקר בשפל היא נגלתה במלוא הדרה. דיון קצר, התייעצות, רענון טכניקת ההמראה ולדרך. מרימים דבר ראשון את הגלגל הנמוך, נוהרים מאוד שהכנף הנגדית לא תשפשף את האדמה, זנב מעלה והודרופ, באוויר. הצוקים שמולנו חייבו אותנו לפנות זריז ליבשת והרים עטורי שלג נגלו למולנו. יש שכר לעמלנו....

טסנו צפונה לאורך אחד החופים המקסימים שראיתי מעודי. ממקומי באגף שמאל של המבנה התקרבותי לצוקים (עד כמה שאשכי הרגישים הותירו). החוף מלא מפרצים גדולים וקטנים ואנחנו קיצרנו מעליהם (תוך שמירה על גובה מתאים לגלישה לחוף במצב חירום).

גיי המשיך עם בדיקות הדלק המחזוריות שלו (אפילו שבשלב זה הוא לא היה המוביל) ובנקודת "שום מקום" עם רוח צפון מערבית עזה (ברישומים של גיי שם המקום הוא "אמקדורי"), אחרי כשעה טיסה מנקודת דאגלס (קייפ דאגלס למהדרין), מיכלי הדלק מהגומי שמאז התדלוק בלילה השני בשדה הנפט לא באו לידי ביטוי, התעוררו. נחיתה קשה ומאתגרת בכיוון לא מוגדר, על שדה לא מוגדר, ברוח עצבנית, נסתיימה גם היא בשלום. תדלקנו. שוב דרך עוצרת נשימה ואחרי כארבעים דקות טיסה נוספות הגענו לאגם העצום של איליאמנה. אני הובלתי עם גיי. מזג האוויר

די מזופת ומצב הדלק מנע מאיתנו להקיף את כל האגם ביבשה. ה-ATIS⁴ בשדה היעד דווח על בסיס ענן של 1000 רגל. גיי הורה לי להנמיך ל-700 רגל. התנגדתי לעבור מעל המים בגובה שלא יותיר לי מרחק גלישה מתאים לחוף. באמצע האגם יש איים, אבל אחריהם למשך כרבע שעה אין מקום יבשתי לני"א. לא אני כתבתי בספרי על ה-15 דקות שלוקח למות במים, גם לא אני הוא שכתב שיר לזכר הבנות של חברו הטוב שקפאו למוות באגם. גיי עבר לתדר השדה ובדק אם יש להם מסוקים בפעילות. טייס המסוקים הודיע לו שהוא נמצא עם עוד מסוקים באוויר וייקח להם 5 דקות להגיע לכל נקודה באגם. שוכנעתי. מה שבטוח שחררתי את רצועות הקסדה שאפשר יהיה להשליכה מיידית במקרה הצורך. מרוב ויכוחים וריגוזים לא בדקתי במדידים שמשני צידי ראשי את מצב הדלק. לאחר שמלאנו דלק בחנייה ב"נקודת הרוחות" החלטנו לצרוך דלק רק ממיכל ימין וכשהוא יהיה כמעט ריק לעבור מיכל. החלטות מחד וביצוע מאידך...

בגובה של כ-650 רגל, לראשונה בחיי הקצרים, שלא בתרגול, כשהמנוע ב-2400 סל"ד, הוא נחנק והסל"ד נפל. "אברוך צימיינע יורען" (לא יודע בדיוק מה זה, "הצרות על השנים שלי", אבל סבתי המנוחה הייתה אומרת כששמעה על צרות גדולות). אולי בגלל שהתאמנו בווסילה וסגרנו ברז דלק בתרגול ואולי כי החירום מוציא ממך תכונות שעד אז לא ידעת שחבויות בך, אבל עבדכם הנאמן, זה שלא מצליח לשמור מקום במבנה כמו גדול, דחף סטיק קלות לשמירה על המהירות והעביר אינסטינקטיבית מיכל דלק. ב-1800 סל"ד המנוע התאושש וחזר לפעולה סדירה ב-2400 סל"ד. הפעם היחידה שראיתי את גיי מתרגש באמת היה בשלב הזה, כי אם היה לי חשד שהוא תרגל אותי (אופייני למדריכים אחרים שהיו איתנו בצוות, אולי, במטרה להוריד למישהו את האף...) הרי תגובותיו הבהירו לי שגם הוא היה עסוק יתר על המידה בויכוח איתי ובשיחות עם המגדל ועם טייס המסוק ולא נתן ליבו להחלפת המיכלים (מן המושב האחורי קשה להחליף מיכלי דלק אבל קל לראות את הכמות בהם).

Automatic Terminal Information Service ⁴

למרות מזג האוויר שהלך והתקדר והטמפרטורה הקרירה חשתי בשלוליות הזעה הנקוות בנעלי הטיולים החדשות אותן רכשתי בהמלצת יורם ביומנו הראשון בווסילה (ראה פרק ראשון, קניות...). על התגובות של ג'יי כבר כתבתי במסגרת "תרבות המחמאות האמריקאית". המבנה מאחורי כעדר ואף אחד לא מתרגש ואף אחד לא יודע, ואני רוצה לצעוק, "חברה, זה היה האירוע הראשון המפחיד האמיתי שלי!!!". לא בלילה שלפני קינאי בחושך מעל הים עם ערפילים ואיבוד קשר עין עם המוביל, גם לא בעזיבת ציינה לפיירבנקס תוך כדי גרוד בסיס הענן ב-500 רגל, גם לא כל הנחיתות בסטוני ריבר, איגוויג, נלחמינה וכו'. אירוע זה, ביום שלפני אחרון, כשאני בתחושה ששום דבר לא יעצור את החבורה הזו מלהגיע לטיסה לאושקוש במוצאי שבת קודש הקרוב, (עוד יומיים), גם לא עננים בגובה 1000 רגל מעל האגם הענקי הזה, וגם לא טיסה על מיכלים ריקים, גרם לי להתבהל.

במיכל שמאל היו לי עוד כ-40 דקות עד שעה של טיסה. הנמכנו לשדה הגדול של אליאמנה, נחתי כגדול (אני כבר טייס מאומן ומדופלם שיודע להיחלץ ממנוע שמנסה לשתוק לו מעל המים), ותדלקנו (הרבה, לרבות ג'ריקני הגומי). נחלצתי מהמטוס בזריזות, ספרתי עד 12 והדלקתי שתי סיגריות במקביל (וסחטתי את החולצה).

שבנו למטוסים וחזרנו לטיסה בת כ-10 דקות לנחות פעם נוספת ברחוב הראשי של אילאמנה. הפעם במקום לפנות לחניית המכולת עקבנו אחרי רכב "Follow Me" כמו בשדות הבינלאומיים הגדולים. ג'רי בטנדר הוביל אותנו לבית הארחה שלו. חדרים שאורגנו לכבודנו ללילה האחרון (זה האיש שעזר לנו להחליף את גלגל הזנב עם הפנצ'ר החוזר). הסעה קצת ארוכה במטוסים ללודג'. חלפנו תמרור עצור ופנינו ימינה. מיד אחרי הפניה נעלם מעיני תמרור העצור לרכב המגיע בתנועה הנגדית וכמעט כיסחתי אותו עם הכנף. בסוף העלייה, בינות העצים עצרנו לחניית הלילה.

Taxiing to the Hotel

החברה התארגנו ליציאה למסע דייג, התלבשו בציוד משופר שארגן להם ג'רי בעל המקום, ועם מיטב הציוד יצאו לשטח. אני ביכרתי להישאר בחדר. קצת זמן עם עצמי לא יזיק. המחשבה לבוסס במים, עם או בלי מגפיים, עוררה בי עדיין צמרמורת. למרות שהתקלחתי בבוקר שלפני, ניצלתי את המקלחת המפוארת למירוק וקרצוף שכבות הזעה שהצטברו במהלך הלג האחרון.

כוונות להמשך: בפרק הנעילה אשלים את הדיווח על ארוחת הערב המלכותית של אותו היום. ארוחה בחברת שאר אורחי הפנסיון, ילדי בעל הבית ורעייתו היפה, וכמובן אספר בפירוט על יום הטיסה האחרון וכיאות לפרק אחרון, תוספות של מחשבות, הגיגים, תובנות וגעגועים.

יזהר נוי